

Forfatter: Jensen, Mads

Titel: BREV FRA: Jensen, Mads (1849-04-12)

Citation: Jensen, Mads: "BREV FRA: Jensen, Mads (1849-04-12)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 98. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000048.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Mads Jensen til en Ven. *)*

1ste lette Bataillon. Rødovre ved Kjøbenhavn.

Vollerup paa Als 12 April 1849.

Gode Ven!

Din Skrivelse as 4de April har jeg allerede modtaget igaar. Du skal have Tak for dit gode Tilbud og for Du har sørget for mit Tøi; det er bog ligesom en Trøst at høre noget fra Hjemmet. Det er længe siden jeg skrev til Bendt, men jeg har ikke hørt noget fra ham siden og jeg veed nu ikke, om han er i Helsingør endnu. Jeg kan naturligviis ikke bilde Dig ind, at jeg til enhver Tid har det godt, men Du maa derfor ikke troe, at jeg bliver sjud af Feltlivet, saatæge der er en Tybsker. Den 3die April gif vi til Sundeved. De 2 første Miil ganske ugeneert med Undtagelse af pløiet lort og de rasende mange Tjørnehækker. Vi vare ikke foran, men da Kjæden ikke var langt fra Gravensteen, hørde vi Kanon- og Geværild. Vi fik nu Ordre til hurtigere Mars og havde næsten naaet dem og var paa Skrænten af en Bakke, da de begyndte at overøse os med Granater, det bedste de kunde. Jeg havde bestandig beskæftiget mine Tanker med, om jeg nu da det gjaldt kunde have saa godt Mod som Lyst, men da vi maatte dukke os for disse Granater, som vi kunde høre længe, inden de kom til os og slog i Jord og Træer ved Siden af os, saa det splintredes, blev jeg saa arrig, at jeg næppe havde Tid til at blive i Kolonnen, min Tomyster blev saa let, som der Indet var i den. Endelig blev der formeret Kjæbe, og jeg havde da den Fomøielse at nære den eneste Rekrut dert. Vi naaede snart andet Jægerkorps, og i Forening med dem, styrtede vi efter dem det bedste vi kunde. De forlod strax den Grøft, hvorved de havde Dækning og løb ind i Skoven. Her kunde Musketterne ikke række dem, vi maatte altsaa storme igjen; her trumlede Kuglerne ligesom en Floks. 99 Oldenborrer, indtil vi kom til Skoven. Der vare de ellers meget næsvis; thi vi vare dem ganske nær og det var ikke tænkelig at træffe dem imellem de mange Træer. Da vi kom til Udkanten paa Skoven paa det Sted jeg var, var der et Par Huse, som skulde undersøges, og til samme Tid viftede Een med sin Hat, at der var Fjendtlige ad en Vei, hvorefter vi avanserede. Jeg løb strax efter hans Vink og 2 bagefter; jeg løb et Stykke og ingen Tydskere saae jeg, men berimod et Par Kurve med Brændeviin, Cigarer, Tobak, Kager og nogle smaae Oste, tillige laae der en Sabel og mange Kapper og Tomystre. Jeg var netop i Begreb med at erobre Kager og Cigarer, og alligevel Øinene henvendt til alle Sider, saae jeg ikke langt fra mig paa den anben Side as Bakken, bet var paa Veien, som gaaer ned til Slottet, et Par Pikkelhuer. Det var 2 ridende Officerer; da jeg rettede Ryggen, tog Fanden ved dem. Jeg kom ikke engang til at skyde efter dem. Da jeg kom op paa Bakken, vare de hverken til at høre eller see. Nu var jeg paa en Plads tilligemed 2 andre, og efterat have skudt efter nogle, der nær havde løbet vildt, saae jeg, da jeg var ved at lade, een til den anden Side, stod ved et Træ op til et Huus og lagde an lige efter mig, sprang jeg et Par Skridt til Siden for at han ikke kunde træffe mtg for Huset. Da han havde fyret, vilde jeg see, om jeg ikke kunde træffe ham, naar han løb. Jeg lagde an og skjød, men det maatte naturligviis være en anden, der stod paa hans Plabs og til samme Tid syrede som jeg. Jeg traf ikke ham, men hans Kugle gav et saadant Brøl forbi mit Øre, saa jeg nær havde bleven døv. Nu vare de allerede langt borde og vi gjorde holdt udenfor Gravensteen og kom heller ikke længere. Vi havde kun fire Saarede og kun een døde, da han kom til Sønderborg, as et Skud i Underlivet. Det var en Gaardmandssøn fra Mørkhøi, som hedde Peder. Dagen efter laae vi i Nyppe, da hørde vi ogsaa Skud, men jeg veed ikke hvordan det gik. Den 5te var der Slag igjen og 1ste Compagni as andet Jægercorps havde lidt meget; jeg har siden efter talt med Tingmandens Erik, han var med der. Den 6de var et haardt lille Slag; vi vare rykkede ud, men vendte om igjen. 100 Om Aftenen drog in paa Feltvagt; vi kom igjennem en By, som hedder Saderop, der laae mange Døde og Saarede og mange mødte vi paa Veien; vi mødte ogsaa et Compagni, hvor der kun var een Officeer tilbage, længere ude laae nogle Døde Meklenborgere, endelig kom vi til den sidste By.

7*

Hertil var jeg kommen, da der blev gjort Allarm; vi skulde rykke ud uden Tomyster, som vi altid pleier at have med hvor vi end saa skal hen. Vi fik strax Befaling til at sætte Fænghætterne paa og marserede igjennem Sønderborg; allevegne var der rolig og de spurgde os, hvor vi skulde hen. Da vi kom paa Sundeved fortalte de os, at begge Kjæderne hele Dagen havde staaet saa tæt, at de kunde have skudt paa hverandre. Vi kom rask frem i Spidsen, vi fyrede nu paa hverandre et Par Timers Tid, men retirerede; men Tydskerne vilde ikke have med vore Batterier at gjøre, og holdt sig derfor tilbage. Da vi var kommen nær dem, hørde jeg en af deres Officerer pluddrede en heel Portion op, men jeg kunde ikke forstaae andet, end de maatte nigt retireren. Jeg har siden ikke talt med Brødkonens Jens, men jeg har ikke hørt der skal være nogle Døde eller Saarede af os, Du maa da hilse hans Moder fra ham. Da vi vare færdige, kom vi til vort Kvarter igjen. Det var underlig nok, at vi skulde i Slag da vi ligger tæt ved Augustenborg og der er ligesaa langt til Sønderborg som fra (jeg vidsde ikke at Papiret var saa nær forbi, men dygtig forkrøllet og tilsvinet blev det da) der jeg slap skulde det været, at der var ligesaa langt fra Augustenborg til Sønderborg som fra Brønshøi til Kjøbenhavn. I Dag den 13de har der været Slag hele Dagen; nu er Klokken 11, vi har gaaet med Lædertøiet paa siden imorges; der er kommet endeel Saarede til Augustenborg; de skal have frataget Tydskerne 2 Kanoner. Der har været en stor Ildebrand, og de sagde, det var Dypfels Mølle.

Igaar slap jeg ved den sidsde By vi kom til, da vi skulde paa Feltvagt. Der brændte 2 Gaarde og 1 Huus, og en Mand sik afskudt sit Laar i sin egen Stue. Morgenen efter kom vi i Kvarter igjen; der var vi til næsde

Morgen Klokken 3, saa rykkede vi tilbage til Dyppels Mølle, og mange flere kom dertil. 101 fra Als, men der vilde Tydskerne ikke have noget med os at gjøre. Om Eftermiddagen kom vi tilbage til Als igjen. Hvab bette Tilbagetog betyber, veed jeg ikke; man hører det paa saa mange sorskjellige Maader, saa man kan intet troe. Jeg har ogsaa hort fortælle om nogle Skibe, der skal være sprungen i Luften, og de skulde have taget et fra os med 300 Mand og 80 Kanoner; men jeg troer slet intet, før jeg seer, hvad det bliver til. Du maa ikke troe, fordi bette er rødt^{*)}, det derfor er Blodet as en Tydsker, for jeg har endnu ikke været dem saa nær, at jeg kunde farve mig i det. Nu maa jeg ende min Skrivelse for denne Gang, kun en flittig Hilsen til Præsten og Madamen og Ane og alle gode Venner og Bekjendtere. Saalænge jeg er rask, er jeg ogsaa glad; men det er et heelt forkeert Liv for os alle; vi har ingen Orden hverken paa Mad eller Søvn, men lever dog alligevel i et Paradis. Hører Du noget hvordan det gaaer med krigen maa Du endelig lade mig det vide, for her veed man indet for sikkert. Her er et lille Brev indeni til Karen. Lev Nu vel og vær fomøiet som jeg, vis Du kommer her over.

Mads Jensen.